

Sygn. akt I C 7/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Ewelina Goryszewska

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...)

przeciwko M. (...) w C.

o zapłatę

orzeka

I. umarza postępowanie w sprawie do kwoty 4956,85 zł (cztery tysiące dziewięćset pięćdziesiąt sześć złotych osiemdziesiąt pięć groszy);

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od powódki A. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) na rzecz pozwanego M. (...) w C. kwotę 4496,48 zł (cztery tysiące czterysta dziewięćdziesiąt sześć złotych czterdzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 7/16

UZASADNIENIE

Powódka A. C. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą A. C. (...), reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego R. S., w pozwie złożonym w dniu 2 grudnia 2015 r. wnosila o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. (...) w C. kwoty 21415,45 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od daty wymagalności roszczenia zgodnie z przedłożonymi fakturami do dnia zapłaty.

Ponadto powódka wnosila o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że należność wynika z braku zapłaty za świadczone przez nią usługi przewozu osób na potrzeby działalności statutowej pozwanego. Usługi były zamawiane przez pozwanego telefonicznie i wykonane w sezonach: (...), (...), (...) i (...). Po wykonaniu usługi powódka wystawiała fakturę, która następnie była doręczana pracownikowi pozwanego. Faktury nigdy nie były zwracane lub w jakikolwiek sposób kwestionowane przez pozwanego, zarówno co do wysokości wynagrodzenia jak i jakości świadczonej usługi. Zgodnie z treścią faktur pozwany powinien zapłacić należność przelewami na rachunek bankowy powódki, w terminach wskazanych w fakturach. Z uwagi na upływ terminów płatności i brak wpłat, powódka wezwała pozwanego pismem z dnia 3 sierpnia

2015 r. do zapłaty należności. Pomimo wezwania pozwanego do spłacenia zaległości, należność nie została uiszczona przez niego do chwili wytoczenia powództwa.

W dniu 21 grudnia 2015 r. Sąd stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty (zarządzenie k. 89 akt).

Pozwany M. (...) C., reprezentowany przez radcę prawnego W. P., wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych oraz zwrot poniesionych przez pełnomocnika kosztów dojazdu na rozprawy według złożonego spisu.

Pozwany przyznał, że powódka świadczyła usługi transportowe na rzecz pozwanego. Jednakże żądanie powódki jest niezasadne, gdyż należność za wykonane usługi została już zapłacona. Niezależnie od powyższego pozwany podniósł, że roszczenie jest przedawnione, gdyż ostatnia usługa przewozu była świadczona ponad 2 lata przed wytoczeniem powództwa. Ponadto pozwany zaprzeczył aby kiedykolwiek uznał dług, a tym samym nie doszło do przerwania przedawnienia (odpowiedź na pozew k. 90-94, 109-111 akt).

W trakcie procesu, pismem z dnia 30 maja 2016 r., powódka cofnęła powództwo odnośnie kwoty 4956,85 zł ze względu na złożone przez pozwanego dowody zapłaty części faktur objętych pozwem (pismo k. 157 akt).

Pozwany wyraził zgodę na częściowe cofnięcie powództwa, a w pozostałym zakresie wniósł o oddalenie roszczenia ze względu na jego przedawnienie (oświadczenie k. 164 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2011 r. powódka A. C. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) zawarła z pozwanym M. (...) w C. umowę współpracy w ramach której powódka świadczyła usługi przewozu osób na potrzeby działalności statutowej pozwanego. Strony uzgodniły stawki należności za 1 km. Konkretnie przewozy były zamawiane telefonicznie przez upoważnionych pracowników pozwanego i były świadczone w sezonach: (...), (...), (...), (...). Po wykonaniu zlecenia powódka wystawiała faktury, w których wskazane były terminy płatności. Powódka łącznie wystawiła 69 faktur (dowód: faktury k. 19-87 akt, bezsporne).

W trakcie współpracy z pozwanym, występujący w imieniu powódki jej mąż P. C. wielokrotnie przypominał członkom zarządu o konieczności zapłaty należności za wykonane usługi (dowód: zeznania świadka P. C. k. 106-108 akt).

Należność za wykonane przewozy M. (...) wypłacał powódce w formie przelewów lub w formie gotówkowej. Podstawą do wypłacenia należności były dostarczone do Klubu faktury. Niekiedy do wypłat dochodziło po ustnym wezwaniu o zapłatę, skierowanym przez P. C. do członków zarządu (dowód: zeznania świadków: Z. M. k. 176 akt, M. K. k. 176-177 akt, sekretarza Klubu (...) k. 178-179 akt).

Na Walnym Zgromadzeniu Członków M. (...) w dniu 10 lipca 2015 r. nie były przedmiotem obrad zaległości na rzecz powódki. Na tym zgromadzeniu z ustnym żądaniem zapłaty zaległości, w imieniu A. C., wystąpił jej mąż P. C.. Obecny na Walnym Zgromadzeniu Prezes M. Ł. zażądał przedstawienia zaległości w płatnościach na piśmie i dopiero po ich udokumentowaniu miał Klub zająć stanowisko (dowód: zeznania M. Ł. k. 177-178 akt, kserokopia protokołu z Walnego Zebrania k. 126-132 akt).

Pismem z dnia 3 sierpnia 2015 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności z faktur, które były wymagalne w okresie od 9 maja 2011 r. do 19 grudnia 2013 r. tj. do zapłaty kwoty 28298,28 zł, na która składały się: kwota 21415,45 zł z tytułu należności głównej zliczonej z tych faktur i 6882,83 zł odsetek liczonych od chwili wymagalności roszczenia określonego w poszczególnych fakturach do chwili wezwania do zapłaty (dowód: wezwanie do zapłaty k. 14-18 akt).

Pozwany odmówił zapłaty roszczenia wskazując, że należność została już zapłacona lub dochodzenie jej uległo przedawnieniu (dowód: faktury z potwierdzeniem zapłaty k. 112-125 akt, protokół kontroli k. 133-134 akt, potwierdzenie zapłaty i faktury k. 136-151 akt, zeznania prezesa M. Ł. k. 177-178 akt).

Powódka przyznała, że przedłożone przez pozwanego w Sądzie potwierdzenia zapłaty dotyczyły należności z faktur objętych pozwem. Ponieważ pozwany przedłożył pisemne dowody częściowego spełnienia świadczenia, powódka cofnęła powództwo do kwoty 4956,85 zł. Pozwany wyraził zgodę na częściowe cofnięcie pozwu (oświadczenie do protokołu k. 164 akt).

Na zapłatę kwoty powyżej 4956,85 zł pozwany nie złożył dowodów. Natomiast pozwany podniósł zarzut przedawnienia wskazując, że pozew został wniesiony w dniu 2 grudnia 2015 r., a więc po upływie terminu do dochodzenia roszczenia (dowód: odpowiedź na pozew k. 92-94 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, a w szczególności: odpisu KRS k. 7-12 akt, zaświadczenia o prowadzeniu działalności gospodarczej k. 13 akt, wezwania przedsądowego k. 14-18 akt, wydruków faktur k. 19-87 akt, kserokopii faktur k. 112-121 akt, zapisów w rejestrze zakupów k. 122-125 akt, kserokopii protokołu Walnego Zgromadzenia k. 126-132 akt, kserokopii protokołu z kontroli k. 133-134 akt, dowodów wpłat k. 136-151 akt, zeznań świadków: P. C. k. 106-108 akt, Z. M. k. 176 akt, Z. K. k. 176-177 akt i zeznań stron A. C. k. 104, 177 akt, M. Ł. k. 105-106, 177-178 akt, A. P. k. 178-179 akt.

Jako wiarygodne Sąd ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku procesu ich nie kwestionowała. W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez strony w trakcie procesu. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadków i stron, gdyż znalazły potwierdzenie w złożonych do akt dokumentach. Bezspornym była okoliczność, że firma powódki świadczyła usługi przewozowe na rzecz pozwanego, a następnie należność za wykonane usługi była płacona na podstawie wystawianych przez powódkę faktur. Powódka w trakcie procesu przyznała, że część faktur, które stanowiły podstawę dochodzenia roszczenia, została rzeczywiście zapłacona przez pozwanego w terminach wskazanych w dokumentach złożonych przez pozwanego.

Przedmiotem sporu była okoliczność czy powódka otrzymała w pełnej wysokości należność oraz czy doszło do uznania długu przez pozwanego. Świadek P. C. zeznał, że wielokrotnie upominał się o zapłatę należności, a na Walnym Zgromadzeniu wystąpił z takim żądaniem publicznie. Świadkowie Z. M. i Z. K. potwierdzili fakt, że P. C. podnosił brak uiszczenia opłat, jednakże wskazali, że należności były stopniowo spłacane. Powyższe zeznał również sekretarz klubu, który do 2014 r. był jego prezesem. Zeznał on, że po złożeniu faktur były one opłacane stopniowo, po uzyskaniu środków przez klub. Równocześnie A. P. i obecny prezes M. Ł. stanowczo zaprzeczyli jakoby uznali dług. Podkreślali oni zgodnie, że jedynie zażądali sprecyzowania roszczenia. W sytuacji gdy powódka nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających uznanie długu przez pozwanego Klub, Sąd w tym zakresie dał wiarę pozwanym.

Sąd zważył, co następuje:

Początkowo powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego M. (...) w C. kwoty 21415,45 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wymagalności z każdej z faktur do dnia zapłaty. Po złożeniu przez pozwanego dowodów uiszczenia części dochodzonych pozwem należności, powódka cofnęła powództwo do kwoty 4956,85 zł, a pozwany wyraził na to zgodę.

Art. 203 §1 k.p.c. przewiduje, że pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Zgodnie z art. 203 § 4 k.p.c. Sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

Okoliczności niniejszej sprawy wskazują, iż cofnięcie pozwu odnośnie kwoty 4956,85 zł nie jest sprzeczne z prawem ani zasadami współzycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa oraz nie narusza słusznego interesu stron. W tej sytuacji Sąd uznał cofnięcie pozwu odnośnie żądania zasądzenia kwoty 4956,85 zł za prawnie skuteczne.

W myśl art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Wobec skutecznego cofnięcia pozwu odnośnie kwoty 4956,85 zł, Sąd umorzył postępowanie w tym zakresie.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo jako przedawnione.

Pozwany przyznał, że powódka świadczyła usługi przewozu osób na potrzeby działalności statutowej pozwanego. Strony uzgodniły stawki należności za 1 km. Po wykonaniu zlecenia powódka wystawiała faktury, w których wskazane były terminy płatności. Początkowo powódka wskazała, że nie zostały zapłacone należności z faktur na łączną kwotę 21415,45 zł. Po przedstawieniu dowodów zapłaty części należności przez pozwanego, powódka potwierdziła, że część należności została zapłacona. Podniosła fakt, że pozostała należność została uznana przez pozwanego. Na powyższe nie przedstawiła jednak żadnych dowodów. P. C. z żądaniem zapłaty wystąpił na Walnym Zgromadzeniu, ale nie uzyskał na tym zgromadzeniu potwierdzenia istnienia długu. Złożony w Sądzie protokół z Walnego Zgromadzenia nie zawiera żadnych zapisów, które świadczyłyby o zgodzie pozwanego na zapłatę należności na rzecz firmy powódki. Zarówno przesłuchani świadkowie jak i członkowie zarządu stanowczo zaprzeczyli jakoby doszło do uznania długu, a prezes M. Ł. podkreślił, że jedynie wezwał P. C. do sprecyzowania roszczenia na piśmie i dopiero po otrzymaniu wezwania M. (...) miał zająć stanowisko.

Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 6 k.c.). Art. 6 k.c. określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76). W myśl zatem ogólnych zasad na powódzie spoczywał ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających jego roszczenie, a mianowicie faktu, iż nie doszło do przedawnienia roszczenia ewentualnie iż pozwany uznał już przedawnione roszczenie.

Pozwany nie kwestionując wyliczonego przez powoda zadłużenia, podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, który okazał się skuteczny, gdyż w niniejszej sprawie ma zastosowanie roczny termin przedawnienia.

Zgodnie z art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany - od dnia, kiedy miał być wykonany.

Powyzsza reguła przedawnienia roszczeń z tytułu umowy przewozu osób nie ma zastosowania do przewozów okazyjnych, odpłatnie lub nieodpłatnie wykonywanych przez osoby niemające statusu przewoźnika (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 listopada 1980 r., II CR 397/80, OSN 1981, nr 7, poz. 135). Ponieważ powódka A. C. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) polegającą na przewozie osób, to w niniejszej sprawie ma zastosowanie przedawnienie roszczeń określone w art. 778 k.c. Termin przedawnienia dla wszystkich roszczeń z tytułu umowy o przewóz osób wynosi jeden rok. Jest on zależny od tego, czy umowa została wykonana, czy też nie. W przypadku jej wykonania biegnie od tego dnia, w innym przypadku zaś od dnia, w którym zobowiązanie miało zostać wykonane.

W niniejszej sprawie przewóz osób został wykonany i po jego wykonaniu z tego tytułu były wystawione przez powódkę faktury, z których ostatnia ma termin płatności 13 grudnia 2013 r.

Zgodnie z art. 112 k.c. termin oznaczony w tygodniach, miesiącach lub latach kończy się z upływem dnia, który nazwą lub datą odpowiada początkowemu dniowi terminu, a gdyby takiego dnia w ostatnim miesiącu nie było - w ostatnim dniu tego miesiąca.

Pozew został złożony w dniu 2 grudnia 2015 r., a zatem w dniu jego wniesienia roszczenie było już przedawnione. Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 778 k.c. powództwo należało oddalić.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art 98 §1 i §2 k.p.c. strona przegrywająca zobowiązana jest do zwrotu kosztów procesu.

Ponieważ powódka przegrała proces w całości powinna zwrócić pozwanemu koszty procesu. Zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez tzw. pełnomocnika profesjonalnego zalicza się m.in. wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. Wydatkiem jest również podróż pełnomocnika w celu wzięcia udziału w rozprawie i koszty noclegu, jeśli zachodzi jego konieczność. Nie znajduje obecnie uzasadnienia twierdzenie, że podróż ta powinna odbywać się przy wykorzystaniu najtańszego środka transportu. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 16 grudnia 2014 r. I ACa 937/14 LEX nr 1602973). Sąd Najwyższy w uchwale z 29 czerwca 2016 r. (III CZP 26/16 Biul.SN 2016/6/10) wskazał, że kosztami przejazdu do sądu pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym - jeżeli ich poniesienie było niezbędne i celowe w rozumieniu art. 98 § 1 k.p.c. - są koszty rzeczywiście poniesione.

W niniejszej sprawie na koszty poniesione przez pozwanego składają się: opłata od pełnomocnictwa 17 zł, koszty zastępstwa procesowego ustalone na kwotę 2400 zł na podstawie §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (dz. U. z 2015 r. poz. 617) w związku z §21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804) oraz koszty dojazdu pełnomocnika na rozprawę według wykazu złożonego przez niego w łącznej kwocie 2079,48 zł.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)